A°. 1839. N°. 97.

DONDERDAG DEN 5den DECEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 3 December 1839.*

Namens Zijne Excellentie den Schout-bij-Nacht, Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, wordt bij deze bekend gemaakt, dat de *Zetting van het Brood* bepaald is, als volgt:

Dat een BROOD van *acht* Centen, moet wegen 6 Oncen.

En dat van *vier* Centen, 3 Oncen.

Wordende alzoo alle Broodbakkers gelast, zich daarna te gedragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

POST-KANTOOR.

De ondergeteekende brengt ter kennisse van het Publiek, dat de per Z. M. Brik *MERCUUR*, gecommandeerd door den Kapitein Luitenant ter Zee H. KETJEN, te verzenden Brieven-paketten, bestemd voor de Eilanden *Curaçao*, *St. Eustatius* en *St. Martin*, op aanstaande Zaturdag den 7den dezer, des voormiddags ten *twaalf* uren, zullen worden gesloten.

Paramaribo den 3 December 1839.

De Post-Beambte,
A. P. TIRION.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 1sten dezer, het Schip *Equator*, Kapt. J. van der Kolff, van Rotterdam; hebbende 38 dagen reis.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

(*Uittreksels uit de Hollandsche Couranten tot en met 4 October 1839.*)

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 27 *September.*

Zoo wij ooit noodig hebben gehad, ons te doordringen van het gevoel der pligten, die op dagbladschrijvers rusten, welke het woord niet voeren, dan met het oog op het Vaderland gevestigd, het is voorzeker in dit gewigtig oogenblik. Nooit, wij verklaren het plegtig, hadden wij swaarder taak te vervullen dan thans; nooit heeft het *doe wel en zie niet om* zich luider laten hooren, dan in de tegenwoordige omstandigheid. Lang hebben wij geaarzeld of wij het stilzwijgen zouden breken, lang hebben wij ons in strijd bevonden, — wij bekennen het open hartig, — met hetgeen de bescheidenheid ons toescheen dringend te gebieden, en met hetgeen het belang van Koning en Vaderland ons even dringend toeriep, heilige pligt te zijn.

Sedert eenige dagen worden wij van alle kanten als bestormd met stukken, en daaronder vele van personen, die met regt het voorwerp der achting hunner landgenooten zijn, allen betrekkelijk het onderwerp, dat ons thans de pen doet opnemen. De schrijvers vergeven het ons intusschen, indien wij die stukken niet plaatsen. Hoe welgemeend ook, dragen toch vorroweg de meesten blijken van eene hartstogtelijkheid, die natuurlijk eene verkeerde rigting aan de daarin vervatte oordeelvellingen en gevolgtrekkingen geeft. Wij hebben dus besloten om liever zelven, zonder vrees, en met de koele rede alleen raadplegende, een woord te zeggen over de zaak, waartoe die stukken betrekkelijk zijn, en die thans het onderwerp is, waarmede het gansche publiek zich ernstig bezig houdt.

Onze lezers zullen voorzeker reeds begrepen hebben, dat wij het gerucht bedoelen, door buitenlandsche dagbladen verspreid, nopens eene door Z. M. voorgenomen echtverbindtenis met de linkerhand, gelijk men het noemt.

Aan dat gerucht, wij zeggen het opregtelijk, slaan wij geen geloof. Men begrijpe ons echter niet verkeerd. In het afgetrokkene, is er niets dat bevreemding, veel min misnoegen zou kunnen baren, indien een Vorst, die rusteloos zijn leven aan het welzijn van het land, en aan de bevordering van deszelfs belangen toewijdt, die weinige oogenblikken, welke hij als ware het aan de staatszorgen ontscheurt, zoekt te veraangenamen door het gezellig en troostvol verkeer met eene deugdzame echtgenoot, het voorwerp der achting van allen die haar kennen. Maar de reden, welke ons doet twijfelen, dat de koning ooit aan dergelijk voornemen, al hadde het ook voor een oogenblik bestaan, gevolg zou geven, ontleenen wij uit de kennis, die de koning beter dan iemand anders bezit van de gevoelens der natie.

Het zou hier toch niet in het afgetrokkene de vraag gelden, omtrent de innerlijke waarde van zoodanigen stap. Die stap zou geschieden door het Hoofd van den Staat, en dat Hoofd draagt den naam van Oranje-Nassau. In dit eene woord, hetwelk wij niet kunnen uitspreken zonder ons een' Willem I en een' Willem III voor den geest te halen, ligt het antwoord opgesloten op de vraag: mag een andere Willem van Oranje een huwelijk aangaan, gelijk dat waarvan hier de rede is?

Wij kunnen niet in alle de bijzonderheden treden, omtrent de gronden, welke volgens het algemeen gevoelen dusdanig huwelijk hoogst onraadzaam zouden maken; doch dit mogen wij niet verzwijgen, dat het gerucht alleen, alsof de Koning daartoe zou kunnen besluiten, een zeer groot gedeelte van Hoogstdesselfs onderdanen met diepe droefheid vervuld heeft. Wij herhalen het, met een onderzoek en toetsing van de redenen, welke men tot regtvaardiging dier droefheid aanvoert, willen wij ons niet inlaten; velen schijnen ons overdreven; sommigen onjuist, ja geheel ongegrond; doch de zaak zelve, namelijk de verslagenheid der Natie, is daarom niet minder stellig, en de Koning kan daarvan niet onkundig wezen. En nu zeggen wij het vrijmoedig en met de innigste overtuiging: de Koning koestert te veel liefde voor zijn volk, om niet diep geroerd te zijn bij de gedachte, dat de Natie hem eenmaal zoude kunnen toeroepen:

»Vader Willem, gij hebt uwe goede en getrouwe onderdanen, die u zoo hartelijk beminnen, diep bedroefd. Het is mogelijk, dat wij u hard toeschenen, toen wij verlangden, dat hetgeen misschien uwe laatste levensjaren zal gelukkig maken, door u werde ten offer gebragt aan onze wenschen; maar geloof ons, het is niet slechts voor ons en onze kinderen, het is ook voor uwe dynastie, dat wij den band door u gesloten, voor heilloos houden. Onze trouw, onze gehechtheid voor uwen persoon, gij zijt daarvan overtuigd, kan nooit wankelen; maar wij kennen uwe edele ziel, beste der Vorsten, wij zijn overtuigd, dat het voor het geluk en de rust van uw gemoed niet genoeg is te weten, dat uwe onderdanen U vereeren, en U in hunne harten dragen; Gij wilt meer dan dat, Gij wilt dat uw Volk gelukkig zij; Gij wilt uw Volk, zoo veel in uw vermogen is, alle zielsverdriet besparen; en zielsverdriet is het echter, wat uwe lieven en getrouwen thans ondervinden. Wij kunnen, wij behoeven U niet te zeggen, waarom wij den stap door U gedaan, met smart en angst aanschouwen, en daarover treuren; de eerbied, dien wij U verschuldigd zijn, boeit onze tong, maar wat onze lippen niet durven stamelen, dat zeggen U onze tranen. Och! wij hadden zoo vast vertrouwd, dat onze liefde U genoegzaam zou hebben kunnen vergoeden het smartelijk verlies, door U geleden, toen de beste der Echtgenooten door den Heere van Uw harte werd gescheurd. Het is waar, wij kunnen U die liefde niet dagelijks met daden toonen, maar als Gij daar zoo eenvoudig, zonder vorstelijke praal, en gelijk een' Vader onder zijne Kinderen, U in ons midden vertoont, dan ziet gij immers hoe onze oogen tintelen van vreugde, dat het ons gegeven is den Vorst onzer keuze, ook slechts voor een oogenblik van nabij te mogen aanschouwen, terwijl wij toesnellen op uwen weg, en gelukkig en voldaan huiswaarts keeren, wanneer wij onze huisgenooten kunnen toeroepen: *ik heb den Koning gezien.* Zie, vader Willem, wij waren er zoo fier op, dat wij uw hart, gelijk wij meenden, alleen vervulden, gezamenlijk met uwe kinderen, de hoop der natie voor de toekomst; en nu moeten wij zien, dat de steun en stut, die wij vooral de laatste tien jaren getoond hebben voor U te zijn en altijd te willen blijven echter niet genoegzaam waren om U gelukkig te maken. Vergeef het aan onze Hollandsche rondborstigheid, geëerbiedigde Vorst, maar wij mogen het niet zwijgen, dat was eene teleurstelling, die ons hart heeft doen bloeden, en waarvan de smart slechts dan eenigermate zal worden gelenigd, wanneer wij overtuigd zullen wezen, dat de band door u gesloten, in alle deelen zal hebben beantwoord aan het doel, dat gij u daarmede hebt voorgesteld. Ziedaar, Vader Willem, de ongeveinsde uitdrukking der gevoelens, die uwe getrouwe onderdanen bezielen."

De Koning weet, dat dit de taal is, die de natie zou doen hooren, indien het gerucht, waarvan thans alle monden vol zijn, ooit eene wezentlijkheid kon worden.

Nog eens, wij houden dat gerucht voor ongegrond.

ROTTERDAM.

Het gisteren avond door den Heer P. Ludwich van Utrecht, vervaardigd en door hem zelven afgestoken vuurwerk in den Doele, door het heerlijkste weêr begunstigd, heeft niet alleen volkomen aan de verwachting beantwoord, maar zelfs in allen deele alle verwachting verre overtroffen.

Onder al het schoone, dat wij dien avond zagen, mogen wij niet onopgemerkt voor bij laten gaan: *De hulde aan het Rotterdamsche publiek* (chassinet) voorgesteld door eene *dubbelde draaijende Rozet*, veranderde in eene *staande Zon* en eindigen-

de met kanonnades, hetgeen dien indruk bij de menigte, welke in grooten getale was opgekomen, te weeg bragt, dien men er van verwachtte. Eene *pastrietje* van brillant vuur, en *Wisselrad*, eene *Roze der Dames* geillumineerd met de Nederlandsche kleuren, en eene *Orientaalsche Fontein* deden de gewenschte uitwerking. De *Orde van den Nederlandschen Leeuw*, met de meeste juistheid vervaardigd, was allerschitterendst, en liet eenen diepen indruk na, hetgeen nog verhoogd werd door het onmiddelijk daarop invallen van het orkest, gedirigeerd door den heer W. Hutschenruijter, met de volksliederen, welke de meeste geestdrift te weeg bragt. De *volle Maan* (chassinet) was fraai, eene *draaijende dubbelde Glorie* van brillant vuur, geillumineerd met witte, groene en roode illuminatien, was alles overtreffend, even als eene *Turksche Fontein* en twee tegen elkander indraaijende *Mercurius Staven*, dat niets te wenschen overliet. Het *gevecht met 5 Spinnekoppen* tegen elkander inwerkende was minder juist uitgevallen, doch werd aldra rijkelijk vergoed door het onmiddelijk daarop volgende *Malheser Kruis*.

Doch wat een ieders aandacht bijzonder boeide en der vermelding overwaardig is, was ten slotte, een *Prachtvolle Tempel*, op vier kolommen rustende, ieder dubbeld met de zuiverste witte Bengaalsche vlammen geillumineerd, ten getale van 600 stuks, welke allen tegelijk als door eenen tooverslag ontbrandden, prijkende met eene Alegorische voorstelling van het Huwelijk van Neerlandsch geliefden Erfprins enz en hetwelk zoo wel door het onverwachte der voorstelling als door het schitterende van dit tafereel, den aanschouwer op het aangenaamst verraste. Met één woord het geheel liet niets te wenschen over, en de Heer Ludwich zij dan ook bij dezen opentlijken dank toegebragt, als mede de Heer Dreessens. de eerste wegens zijne onvermoeide pogingen tot daarstelling van een vuurwerk, hetgeen hem met regt aanspraak doet maken, op den naam van, EERSTE KUNSTVUURWERKMAKER en de *tweede* omdat ZEd. geene moeite noch kosten gespaard heeft, aan het verlangen der notabelste ingezetenen dezer Stad te voldoen. Bij een volgend jaar hopen wij meermalen op een zoodanig *kunstgewrocht* der Heeren Ludwich vergast te worden. — *Eere zij hem, die eere toekomt!*

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, *28 September.*

De houders van aandeelen in de Oost-Indische maatschappij hebben den 25sten te Londen eene groote vergadering gehouden, waarbij sommige der aanwezigen zich sterk hebben uitgelaten over de begunstiging, welke de heidensche eeredienst van de zijde der Britsche overheden in Hindostan nog ontmoet. De onlangs ontvangene tijding, dat zich vier vrouwen en zeven slavinnen van den overleden koning van Lahore *Runjeet-Sing* met het lijk van dien vorst hebben laten verbranden, gaf daartoe voornamelijk aanleiding. De heer Poynder inzonderheid heeft onderscheidene bezwaren van dezen aard in het midden gebragt. Hij heeft zich beklaagd, dat de bewindhebbers der maatschappij hem de gevraagde inlichting niet hebben verleend omtrent eene offerhande, die vroeger door den gouverneur-generaal van Britsch Indie, te gelijk met dianzelfden *Runjeet-Sing* in eenen heidenschen tempel was gedaan. Hij heeft voorts ophelderingen verlangd wegens het niet uitvoeren van een besluit van het indische bewind van 1833., waarbij het verbranden van weduwen, te gelijk met de lijken hunner echtgenooten, geheel werd verboden. Verscheidene leden der vergadering deden hulde aan den ijver van den heer Poynder voor de handhaving van christelijke beginselen in Hindostan. Zijne voorstellen werden echter door de meerderheid der aandeelhouders verworpen. De bewindhebbers der maatschappij behielpen zich onder anderen met de verontschuldiging, dat de Engelschen op het grondgebied van *Runjeet-Sing*, en dus van eenen geheel onafhankelijken Staat, niets te zeggen hadden.

FRANKRIJK.

PARIJS, *26 September.*

Wanneer men aandachtig de jongste berigten uit het Oosten, over Marseille zoowel als over Duitschland ontvangen, nagaat, wordt men getroffen door drie gewigtige tijdingen, als: 1o. Het sluiten van een verdrag tusschen Engeland, Oostenrijk en Frankrijk, geteekend te Weenen, in het belang der integriteit van het Ottomannische rijk; 2o. de teekening van een handelsverdrag, door de Porte en Oostenrijk; en 3o. het voornemen van Frankrijk om op een punt van Azië, en van Engeland, om op een belangrijk punt van Egypte te landen. Wij staan voor deze berigten intusschen niet in; wij gelooven zelfs dat het zoogenaamde Weener-verdrag nog niet geteekend is, en ons gevoelen is dat de drie mogendheden zich niet zouden willen afscheiden van Rusland, hetwelk daardoor in eene valsche stelling zou gebragt worden, want het zou beroofd worden van zijn protectoraat over Turkye, zoo het zijn traktaat van Unkiar Skelessi niet aan het nieuwe Weener verdrag opofferen wil. — Oostenrijk heeft er in de tweede plaats belang bij om de Porte een even voordeelig handelsverdrag te sluiten als dat met Engeland. Doch de staatkunde van het Weener kabinet zal geene inwilligingen willen afpersen van eene mogendheid, die slechts in naam bestaat en die niet als vrij in haar gedrag en in hare officiële handelingen zou beschouwd worden. — En wat eindelijk de ontscheping der Engelsche en Fransche troepen betreft, deze tijding achten wij van alle drie de meest gewaagde. Wij begrijpen het ongeduld des publieks om een einde aan de Oostersche kwestie te zien, doch dit is geene reden om zonder overleg als gaaf aan te nemen geruchten, door ligtzinnigheid of kwaadwilligheid verspreid.

De Madridsche dagbladen van den 19den zijn heden niet ontvangen. De opstandelingen, die in stoutheid toenemen om zoo veel mogelijk het oogenblik te verwijderen wanneer zij hunne minderheid zullen moeten erkennen en de wapenen nederleggen, hebben vermoedelijk wederom de depêches verbrand. Men ziet overigens op dit oogenblik geenerlei belangrijke tijding te gemoet uit dat land, hetwelk allengskens deszelfs algeheele bevrediging te gemoet gaat. Don Carlos zelf kan thans nog slechts bidden voor zijne verdedig[illegible], welker leven hij ten minste hadde moeten [illegible]gen te redden.

DUITSCHE POST.

FRANKFORT, *23 September.*

De jongste door particuliere brieven ontvangen berigten uit Weenen ten aanzien van de Oostersche geschillen zijn van eenigzins bedenkelijken aard. Mehemed Ali schijnt den eenen of anderen stouten slag in den zin te hebben, ten minste hij geeft zich daarvan het aanzien, hebbende hij in confidentiele gesprekken zich het gezegde laten ontvallen, dat zijn leger bij Marasch weldra wegens de onmogelijkheid om zich in die streken den noodigen leeftogt te verschaffen, genoodzaakt zal zijn andermaal vooruit te trekken. Mehemed Ali denkt misschien door zoodanige stappen de vertigingen der Europesche diplomatie tot eenen gedwongen snelleren uitslag te brengen. Indien men eene uit goed onderrigte bron afkomstige verzekering mag gelooven, alsdan zoude hij in dit opzigt zeerwel eene verkeerde berekening kunnen hebben gemaakt. Alle verdere aantogt der Egyptische troepen in Klein-Azie naar den kant van Konstantinopel zoude aan Frankrijk, hetwelk de eenige mogendheid is, die eene gunstige gezindheid voor Egypte koestert, bezwaarlijk eene andere keus overlaten dan om zich met den eenen of anderen dwangmaatregel der overige mogendheden te vereenigen, want ook Frankrijk heeft zich openlijk voor de instandhouding der integriteit en onafhankelijkheid des Ottomannischen rijks verklaard. Mehemed-Ali zoude door de eene af andere vijandelijke daad voorzeker de verrigtingen der groote mogendheden bespoedigen, doch de uitslag daarvan zoude alsdan niet ten zijnen voordeele gedijen, gelijk hij nogtans onderstelt, want hij zoude onder de mogendheden eene hun alsnog ontbrekende eenheid te weeg brengen, welke niet anders dan tegen hem zoude zijn gerigt. De sluwe Chosrew Pacha, die ditmaal den stand der zaken juister schijn te doorzien dan zijn tegenstander, wordt gezegd zich te beijveren om het geduld van Mehemed Ali uit te putten en hem tot eenen overhaasten onbedachtzamen stap te verleiden, waardoor de Europesche mogendheden in de noodzakelijkheid wierden gebragt, om de Porte eene werkdadige ondersteuning te verleenen, welke de betooming zoo niet den algeheelen ondergang van den eerzuchtigen stedehouder van Egypte ten gevolge koude hebben. Mehemed-Ali schijnt zich werkelijk in den toestand te bevinden van Pyrrhus, den voormaligen koning van Epirus, om even als deze te kunnen zeggen: *Nog zulk eene overwinning en ik ben verloren!*

HERMANSTAD.

Een in het naburige stadje B. dezer dagen voorgekomen geval maakt hier het onderwerp van alle gesprekken uit. Daar ter plaatse moet namelijk een meisje levend zijn begraven. Eene harer vriendinnen deed graf en kist openen en nu vond men het ongelukkige schepsel voorover in de kist liggen met het gezigt gansch en al verscheurd. Indien zulke verschrikkelijke gevallen het inrigten van lijkhuizen niet tot dringenden pligt maken, dan kennen wij geene beweegreden meer.

ADVERTISSEMENTEN.

Wordt te Huur aangeboden:

(42529) Een welgeschikt *WOONHUIS* en *ACHTERGEBOUWEN*, staande aan de *Heeren Straat*, La. C. No. 59, laatstelijk getimmerd en *nieuw* geschilderd: te bevragen bij de fungerende WEESMEESTERS dezer Kolonie.

Paramaribo den 2 December 1839.

De Tweede Commies bij het Departement der Onbeheerde Boedels en Weezen,

M. N. ARLAUD.

(42578) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 6den December 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Den Slaaf *Copenhagen*; aankomende JOHANNES VOETMAN.

Paramaribo den 2 December 1839.

R. GOLLENSTEDE, Exploicteur.

(40851) De ondergeteekende, in qualiteit als *Executeur Testamentair* in den Boedel van wijle Mejufvrouw CATH. JANE SMITH, verzoekt bij deze, de Debiteuren van dezen Boedel, om het door hen verschuldigde, ten spoedigste aan te zuiveren, alsmede de Crediteuren, om opgaaf te doen, van 't geen zij vermeenen van denzelven Boedel te vorderen te hebben, om na accoord bevinding, betaling te erlangen.

Paramaribo den 5 December 1839.

F. J. BINZ qq.

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.